

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, det sidste er jeg enig i; men jeg har meget svært ved at se, hvor reguleringen af det indre marked er i den nye traktat. Den er der jo ikke, det er stadig det indre markeds logik, der er det afgørende, og miljøgarantien er et meget godt udtryk for det. Vi har jo stillet krav om, at også landbrugsområdet skal med, men det er ikke med, og det vil sige, at hvis den agrokemiske industri får presset igennem, at man skal tillade en række sprøjtemidler, hvoraf nogle kan være forbudt i øjeblikket her i Danmark, vil vi blive tvunget til at ophæve det forbud.

Vi vil ikke kunne bruge miljøgarantien over for pesticider, fordi den ikke gælder på landbrugsområdet. Det er den agrokemiske industris interesse i at kunne sælge alle pesticiderne i hele det europæiske område, der bliver vigtigere end hensynet til vores grundvand. Det er kun ét eksempel, men også på andre områder er det stadig sådan, at det er logikken i det indre marked, der er vigtigere end hensyn til miljøet og hensynet til mennesker.

Første næstformand (Birte Weiss):

Vi går så tilbage til ordførerrækken.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er én ting, vi stort set kan være enige om indtil nu, og det er, at der ikke er blevet bragt meget nyt frem om partiernes holdninger til Amsterdamtraktaten. Men det er jo ikke i sig selv særlig sært, i og med at der er tale om en genfremsættelse af et lovforslag, vi har set før, og som vi jo har diskuteret meget landet rundt indtil nu.

Det er måske heller ikke så sært af den grund, at det indtil nu har været svært at få en egentlig debat om Amsterdamtraktatens indhold, men at det mere har været en klargøring af partiernes standpunkter. Debatten er jo for alvor i gang ude i forsamlingshusene rundt om i landet, hvor vi i højere grad forsøger at overbevise befolkningen om, at lige præcis vores standpunkt er det rigtige. Sådan må det nu engang være, når vi har at gøre med et lovforslag, der handler om et emne, som skal sendes til folkeafstemning, og hvor det er befolkningens svar til Folketinget, der er afgørende for, om Danmark skal ratificere Amsterdamtraktaten eller ej. Men det står dog klart – og det har været fremme fra mange tilhængeres side – at kodeordet i forsøget på at få befolkningen til at

stemme ja er udvidelsen af EU med de øst- og centraleuropæiske lande.

Jeg synes dog, der er en ting, som nok kommer klarere frem for befolkningens øjne i den kommende tid, og som er gavnlig i den forbindelse. Hvis hovedårsagen til, at man skal stemme ja, er udvidelsen, stemmer man altså ikke alene ja til Amsterdamtraktaten; næh, så stemmer man også ja til en fremtidig forpligtelse til at afgive magt til de store lande, bl.a. i Ministerrådet, hvor man afgiver stemmeindflydelse til de store lande.

Det ligger ganske klart i Amsterdamtraktaten, og specielt i ånden i Amsterdamtrakten, som fru Charlotte Antonsen var inde på tidligere, at det er sådan, løbet skal køre. Det vil sige, at skal man stemme ja ud fra, at man vil have en stor udvidelse og ikke kun en udvidelse med de fem lande, som Amsterdamtraktaten giver mulighed for, har man også en fremtidig forpligtelse til at afgive magt til Ministerrådet. Det er så indbefattet i ja'et, og jeg synes, det er gavnligt, at det står klart i vælgernes bevidsthed, når de stemmer.

Der har været nævnt nogle plusord, og jeg vil også gerne på Dansk Folkepartis vegne sige, at plusord, som vi selvfølgelig føler os tiltrukket af, eksempelvis er, at vi har at gøre med et fredens projekt – hvem i alverden ville kæmpe for et ufredens projekt? – eller at vi skal hjælpe Østeuropa. Hvem i alverden vil ikke gerne hjælpe Østeuropa?

Man bruger nogle fraser om EU-spørgsmålet og i særdeleshed Amsterdamtraktaten ud fra en tanke om, at befolkningen simpelt hen er dummere, end den har lov til at være, og at befolkningen skal hoppe på nogle fraser, som slet ikke handler om Amsterdamtraktaten.

Det er selvfølgelig også derfor, at vi i Dansk Folkeparti ikke hopper på dem og ikke bruger dem til at argumentere for et ja, men tværtimod argumentere for det nej til Amsterdamtraktaten, som vi jo arbejder for at få i hus ved folkeafstemningen senere her i foråret.

Som vi ser det, er EU og bliver EU i et stadig stigende omfang en centralistisk, bureaukratisk union, hvor stadig flere beslutninger skal tages centralt, og hvor stadig flere beslutninger derefter er forpligtende for de enkelte medlemslande.

Det betyder også, at man laver en ensretning i Europa, som er langt fra det fredens projekt, som man påstår at ville skabe. Et fredens projekt skaber man ikke ved ensretning og centra-